

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 133/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť S. D., L., zastúpeného advokátom Mgr. P. S., D., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom súdneho exekútora JUDr. Ing. J. B. v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13 Er 489/2009 a súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 741/09 „*vykonaním dražby a opätovnej dražby dňa 05. 01. 2012, na ktorej udelil vydražiteľom príklep*“, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2012 doručená sťažnosť S. D., L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. P. S.,

D., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom súdneho exekútora JUDr. Ing. J. B. (ďalej len „súdny exekútor“) v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Levice (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 13 Er 489/2009 a súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 741/09 „*vykonaním dražby a opätovnej dražby dňa 05. 01. 2012, na ktorej udelil vydražiteľom príklep*“.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je v postavení povinného účastníkom exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 13 Er 489/2009 a súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 741/09 o vymoženie sumy 51 500 € s príslušenstvom. Exekučným titulom v tomto exekučnom konaní je notárska zápisnica. Sťažovateľ podrobne opísal priebeh exekučného konania, uviedol, že v ňom využil niekoľko opravných prostriedkov – námietky proti upovedomeniu o začatí exekúcie, návrh na odklad exekúcie, ktoré neboli úspešné.

Podstatou sťažnosti je len namietanie postupu súdneho exekútora pri realizácii dražby hnutel'ných vecí v označenom exekučnom konaní, k čomu sťažovateľ uviedol:

„Dňa 25. 07. 2011 exekútor vydal exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom hnutel'ných vecí...

Dňa 09. 12. 2011 exekútor vydal oznámenie o dražbe hnutel'ných vecí na deň 05. 01. 2012 o 8.15 hod. a opätovnú dražbu na ten istý deň o 9.15 hod...

Dňa 04. 01. 2012... exekútor doručil mestu Levice žiadosť o zverejnenie oznámenia o dražbe na úradnej tabuli mesta. Oznámenie o dražbe nebolo do konania dražby zverejnené na úradnej tabuli mesta...

Dňa 05. 01. 2012 o cca 8.20 hod. doručil zamestnanec exekútora právnomu zástupcovi povinného oznámenie o dražbe.

Na opätovnej dražbe došlo k vydraženiu hnutel'ných vecí vo vlastníctve sťažovateľa.

Dňa 12. 01. 2012 vrátil exekútor poverenie na vykonanie exekúcie v predmetnej veci...

Z logického, systematického i teleologického výkladu § 125 ods. 3 Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, že oznámenie o termíne dražby sa má príslušným subjektom a orgánom doručiť pred samotným konaním dražby a v dostatočnom časovom odstupe umožňujúcim im na strane jednej vykonať potrebné úkony, na ktoré sú povinné (vyvesiť oznámenie na úradnej tabuli mesta) na strane druhej, umožniť realizovanie procesných práv účastníkov exekučného konania.

Je v rozpore s účelom Exekučného poriadku, aby exekútor (porušovateľ) informoval povinného (sťažovateľa) o termíne dražby po jej začatí, resp. uskutočnení. Takýmto konaním exekútora sa zabránilo povinnému nielen zúčastniť sa na dražbe (čo je jeho zákonné právo), ale pred konaním dražby jej prípadne zabrániť realizáciou svojich procesných práv v exekúcii (dobrovoľným zaplatením vymáhanej sumy).

Konanie exekútora, ktorý vydá oznámenie o dražbe dňa 09. 12. 2011, a toto oznámenie doručí povinnému až s odstupom takmer jedného mesiaca a dokonca až po začatí dražby, a súčasne oznámenie o dražbe doručí mestu Levice rovnako s takmer mesačným odstupom v deň (v poobedných hodinách) predchádzajúci konaniu dražby, z čoho musí byť každému zrejmé, že mestu Levice sa nepodarí uverejniť oznámenie o dražbe pred jej konaním, za svojvoľnú interpretáciu a aplikáciu dotknutých ustanovení Exekučného poriadku a vedomé bránenie možnosti realizácie procesných práv sťažovateľa garantovaných Ústavou...

Vyššie uvedeným konaním porušovateľa došlo k porušeniu zákonných povinností exekútora pri príprave dražby, ktoré bezprostredne zasiahli do základných práv sťažovateľa.

Podľa právneho názoru sťažovateľa postupoval exekútor v rozpore so zákonom aj pri prikázaní opätovnej dražby...

Hypotézou právnej normy ust. § 126 ods. 2 Exekučného poriadku je skutočnosť, že sa na dražené veci na dražbe nenájde kupec.

Z uvedeného je prima facie zrejmé, že v čase, keď exekútor prikazoval opätovnú dražbu, nebola (ani nemohla byť) splnená táto skutočnosť, a preto nebola splnená zákonnou vyžadovaná podmienka na jej prikázanie.

Navyše, účelom zákona pri úprave prikázania opätovnej dražby, je práve nájsť ďalšieho možného záujemcu, a tým maximalizovať výťažok určený pre oprávneného.

Účelom predaja hnutelných vecí povinného nie je ich rozdávanie osobám, ktoré sa navyše o tejto dražbe nedozvedeli ani z obchodného vestníka, tlače, či aspoň z úradnej tabule mesta, a napriek tomu na dražbu prišli.

Každý záujemca, ktorý príde na prvú dražbu svedomím, že o 60 min. sa bude môcť konať opätovná dražba, nemá žiadnu motiváciu ani dôvod dražiť už na prvej (riadnej) dražbe...“

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že po vykonaní dražby hnutelných vecí (v tomto postupe súdneho exekútora vidí porušenie svojich základných a iných práv) a vrátení poverenia súdnym exekútorom podal 17. februára 2012 návrh na zastavenie exekúcie „z dôvodu jej neprípustnosti, keďže notárska zápisnica, na podklade ktorej sa viedlo exekučné konanie, nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom“. Zároveň zdôraznil, že postup súdneho exekútora pri dražbe hnutelných vecí, „ale aj exekučného súdu je o to ostentatívnejší, že poverenie na vykonanie exekúcie vôbec nemalo byť porušovateľovi vydané vzhľadom na skutočnosť, že notárska zápisnica, na podklade ktorej sa viedlo exekučné konanie, nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom...“

Sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Súdny exekútor JUDr. Ing. J. B., v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13Er/489/2009 a súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 741/09, vykonaním dražby a opätovnej dražby dňa 05. 01. 2012, na ktorej udelil vydražiteľom príklep, porušil právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy (právo vlastniť majetok) a právo sťažovateľa podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru (právo pokojne užívať svoj majetok).

2. Súdny exekútor JUDr. Ing. J. B., v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13Er/489/2009 a súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 741/09, vykonaním dražby a opätovnej dražby dňa 05. 01. 2012, na ktorej udelil vydražiteľom príklep, porušil právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (právo na spravodlivé prejednanie záležitosti sťažovateľa) a právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy (právo na súdnu ochranu).

3a. Ústavný súd zrušuje dražbu a opätovnú dražbu uskutočnené dňa 05. 01. 2012 v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13Er/489/2009 a porušovateľom pod sp. zn. EX 741/09, a zrušuje všetky porušovateľom udelené príklepy na týchto dražbách.

alternatívne (pre prípad, ak ústavný súd dražby nezruší):

3b. Súdny exekútor JUDr. Ing. J. B. je povinný zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie rovnajúce sa rozdielu medzi cenou, za ktorú sa hnutelné veci na dražbe alebo opätovnej dražbe zo dňa 05. 01. 2012 vydražili a ich hodnotou zistenou znaleckým posudkom vyhotoveným v tejto exekučnej veci.

4. Súdny exekútor JUDr. Ing. J. B. je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania k rukám právneho zástupcu sťažovateľa do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 13 Er 489/2009 a súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 741/09 „*vykonaním dražby a opätovnej dražby dňa 05. 01. 2012, na ktorej udelil vydražiteľom príklep*“.

Sťažovateľ vidí porušenie ním označených práv v nesprávnom postupe súdneho exekútora pri uskutočnení dražby hnutelných vecí v namietanom exekučnom konaní, pokiaľ ide o oznámenie termínu dražby sťažovateľovi ako povinnému, doručenie žiadosti o zverejnenie termínu dražby mestu a určenie termínu opätovnej dražby súčasne s určením termínu prvej dražby na ten istý deň.

Sťažovateľ napáda v sťažnosti postup súdneho exekútora, nie exekučného súdu, a preto ústavný súd v daných okolnostiach posudzoval svoju právomoc na prerokovanie veci.

Podľa judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06) nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí uskutočňovaný podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Záver o tom, že súdna exekúcia je súčasťou základného práva na súdnu ochranu, vychádza z toho, že exekúciu síce vykonáva súdny exekútor, ale na základe splnomocnenia štátom, ktoré sa materializuje v konkrétnej veci poverením exekučného súdu na vykonanie exekúcie. Toto poverenie (bez neho by súdna exekúcia nemala zákonný podklad a bola by absolútne neprípustná) potvrdzuje, že súdny exekútor koná, rozhoduje a exekvuje v mene súdnej moci (čl. 142 ods. 1 ústavy).

Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k prípadnému ústavne nesúladnému postupu súdneho exekútora pri uskutočnení dražby hnutel'ných vecí sťažovateľ nemá k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

Z uvedeného ústavný súd vyvodzuje svoju právomoc na prerokovanie tejto veci.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, I. ÚS 275/2010).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom práva na spravodlivý proces je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní aj súdny exekútor, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

Z už judikovaných záverov ústavného súdu o súdnej exekúcii ako súčasť základného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06) vyplýva, že súdna exekúcia vykonávaná podľa Exekučného poriadku musí byť uskutočňovaná aj v súlade s princípmi spravodlivého procesu v širšom slova zmysle, ktoré sú obsiahnuté v čl. 46 až čl. 48 ústavy.

Súdnu exekúciu riadi exekučný súd, ktorý má dosah na zákonnosť vykonávanej exekúcie v rozsahu zabezpečujúcom pre oprávneného a povinného uplatnenie rovnakých práv a plnenie len zákonom vyžadovaných povinností.

Podľa § 61 Exekučného poriadku je navrátenie do predošlého stavu v exekučnom konaní vylúčené.

Podľa § 62 Exekučného poriadku exekúciu možno vykonať len spôsobmi uvedenými v tomto zákone. Predmetné ustanovenie garantuje ochranu povinného v exekučnom konaní pred vykonávaním exekúcie nezákonným a nedovoleným spôsobom.

Vykonanie exekúcie predajom hnutel'ných vecí je upravené v § 116 až § 128 Exekučného poriadku.

Podľa § 125 ods. 3 Exekučného poriadku exekútor oznámi termín dražby povinnému, oprávnenému a spoluvlastníkovi veci. Termín dražby, súpis vecí a miesto konania dražby uverejní exekútor na úradnej tabuli exekútorského úradu a zároveň ich oznámi obci, v ktorej sa bude konať dražba; obec je povinná uverejniť tieto skutočnosti na svojej úradnej tabuli.

Podľa § 126 ods. 2 Exekučného poriadku ak sa na dražené veci nenájde kupec, exekútor prikáže opätovnú dražbu. Pre opätovnú dražbu platia ustanovenia o prvej dražbe s tým, že najnižšie podanie tvoria dve tretiny odhadnej ceny.

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich práv tým, že súdny exekútor postupoval v rozpore s § 125 ods. 3 Exekučného poriadku, keď termín dražby hnutel'ných vecí oznámil sťažovateľovi až v deň dražby, a aj to po určenom termíne dražby (termín dražby určený na 5. január 2012 o 8.15 h a oznámenie termínu sťažovateľovi 5. januára 2012 približne o 8.20 h), a keď Mestu Levice doručil žiadosť o zverejnenie oznámenia o termíne dražby až deň pred určeným termínom dražby (v popoludňajších hodinách 4. januára 2012, v dôsledku čoho k zverejneniu oznámenia na úradnej tabuli mesta pred termínom dražby ani nedošlo),

je potrebné konštatovať, že takýto postup súdneho exekútora nie je možné hodnotiť ako postup explicitne rozporný so znením citovaných ustanovení Exekučného poriadku.

Ak v citovaných ustanoveniach zákonodarca neustanovil požiadavku zachovania časového odstupu medzi oznámením termínu dražby a samotným konaním dražby, potom nie je možné posudzovať síce formálny ale zákonne súladný postup súdneho exekútora ako ústavne nekonformný.

Podstatou exekučného konania je nútený výkon dobrovoľne nesplnenej povinnosti povinného. V danom prípade sťažovateľ ako povinný v exekučnom konaní musel byť od začatia exekučného konania (ešte v roku 2009) uzrozumený s tým, že cieľom a obsahom exekučného konania je práve speňaženie jeho majetku pre účely núteného splnenia ním dobrovoľne nesplneného peňažného záväzku. Vzhľadom na uvedený charakter exekučného konania v okolnostiach posudzovaného prípadu nie je možné legitímne očakávať aplikáciu takého extenzívneho výkladu § 125 ods. 3 Exekučného poriadku, ktoré by spočívalo v požiadavke oznámiť termín konania dražby hnutelných vecí povinnému v určitom časovom predstihu pred jej konaním. Tento záver podporuje aj námietka sťažovateľa, ktorý v nezachovaní časového odstupu medzi oznámením termínu dražby a jej konaním videl najmä nemožnosť využitia jeho oprávnenia uhradiť vymáhanú pohľadávku pred začatím dražby, a tým jej konaniu predísť. Za situácie, keď sťažovateľ má možnosť dobrovoľného splnenia si svojej povinnosti v priebehu celého exekučného konania (vrátane tej časti konania, kedy z ostatných úkonov súdneho exekútora má nespornú vedomosť o vykonaní exekúcie predajom jeho hnutelných vecí), požiadavka zachovania časového odstupu pri oznámení termínu dražby len na účely umožnenia toho, aby povinný prípadným plnením predišiel dražbe, by odporovalo samotnému účelu exekučného konania.

Aj vo vzťahu k ďalšej námietke sťažovateľa o rozpornosť postupu súdneho exekútora s § 126 ods. 2 Exekučného poriadku, keď termín opätovnej dražby bol určený súčasne s termínom prvej dražby, pričom opätovná dražba sa mala konať o hodinu po prvej dražbe, ústavný súd konštatuje, že takýto postup súdneho exekútora nie je možné hodnotiť ako

postup explicitne rozporný so znením citovaných ustanovení Exekučného poriadku a ako postup ústavne nekonformný.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom súdneho exekútora pri vykonaní dražby hnutelných vecí v označenom exekučnom konaní neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľom označených práv.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ namietá porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, podľa ktorého má každý právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Namietá tiež aj porušenie svojho práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, podľa ktorého každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

K sťažovateľom namietanému porušeniu ním označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom súdneho exekútora ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, III. ÚS 218/07, III. ÚS 70/08), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplývalo z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosedné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základných a iných práv hmotnoprávneho charakteru by

bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Keďže ústavný súd nezistil porušenie základných a iných práv sťažovateľa procesnoprávneho charakteru (čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy), neprichádza do úvahy ani možnosť porušenia jeho základných a iných práv hmotnoprávneho charakteru a je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. marca 2012